

Rita la pastanaga

Vet aquí que una vegada hi havia una dona que recol·lectava bolets perquè la seva vida era molt avorrida i no tenia res més a fer.

Un bon dia la Rita va trobar un bolet blau que brillava. El va arrencar de terra ferma i se'l va endur a casa seva per cuinar i menjar-se'l, ja que era un aliment de primera en aquella època quan es passava tanta i tanta gana. En la primera mossegada que li va donar, el cos de la dona es va fer diminut i es va fer tan petita com una formiga. En passar això, la dona es va espantar molt i va sortir corrents cap al bosc buscant el remei. Mossegava tots els bolets que s'anava trobant pels voltants del camí per on passejava, però cap dels bolets servia per solucionar el seu gran i a la vegada, petit problema. De sobte, va trobar un bolet rosa molt semblant al que li havia portat a aquell estat tan estrany. En mossegar aquest, la cara se li va pintar de color rosa i a sobre encara era diminuta. Així que ara la situació era més greu, per tant, va decidir continuar caminant pel bosc. En veure un bolet taronja i pensar que aquest era el definitiu per reconvertir-se en la dona que era, el va mossegar i en empassar-se allò, immediatament s'havia convertit en una pastanaga rosa i diminuta i ara semblava una cosa molt estranya. Molt trista i enfadada, va esclatar a plorar. De cop i volta, va sentir una veueta que deia:

“Continua el camí fins a trobar el bolet daurat que et retornarà al teu estat natural”

Va decidir fermament que l'havia de trobar, encara que li resultés molt difícil.

Finalment, buscant el bolet daurat, va trobar un camp de pastanagues que la va deixar amb la boca oberta, perquè no era un cultiu qualsevol, sinó més aviat semblava una societat on les pastanagues parlaven, jugaven, treballaven i fins i tot es divertien i semblaven felices. Aquelles pastanagues van convidar la Rita a compartir una estona amb elles i la sorpresa de la Rita va ser que es va sentir tan a gust i contenta, com feia temps que no se sentia. Va voler quedar-se per sempre. Va pensar que no tenia res a perdre sent una pastanaga si era feliç, ja que quan era una persona, estava sempre sola i avorrida. Així és com la Rita va passar de ser una dona bonica però sempre enfadada a ser una pastanaga feliç i acompanyada.